

които споредъ казването на македонци, били много сходни съ чертитѣ на македонската задруга. Ако не можемъ слѣдователно да говоримъ положително за другарската челядь въ Македония, ние можемъ да опишемъ задругата, както тя съществува въ Софийския, Трънския и Кюстендилския окръзи, особено въ първитѣ два, ние ще дадемъ по този начинъ едно приблизително понятие за характера на това сѣмейно учрѣждение въ цѣлата Западна България.

Отъ дѣ да почнемъ? Ако обичате, отъ едно твърдѣ познато на софиянци село. Ето Горна-Баня, ето и селския свещеникъ. Да влѣземъ въ кжщата му — една отъ първитѣ край шосето. Въ добрата стая ние ще видимъ, окачена на стѣната, фотография, прѣдставляеща една група отъ 28 души — мъже, жени и дѣца. Ние се намираме прѣдъ задружната челядь на Бѣжовитѣ, виденъ членъ на която е и нашиятъ любезенъ, интелигентенъ хазаинъ, дѣдо попъ. Цѣлата тая задруга, която прѣди четири години е имала 28, а сега вече брой 35 души се управлява отъ единъ домакинъ, Тодоринъ. Съ него заедно печелятъ и шестимата му братя, отъ които единиятъ е свещеникъ, другиятъ земледѣлецъ, третиятъ овчаръ, четвъртиятъ воденичаръ, петиятъ кръчмаръ и шестиятъ шивачъ. Нищо нѣма подѣлено: всичко е общо съ изключение на дрехитѣ. Всички работятъ за задругата; дори и свещеникътъ, ако вземе пари отъ нѣкждѣ, отъ вѣнчавка, кръщавка или умиралка, е длъженъ да ги внесе въ общата каса. Домакинята, Тодориновата жена нарежда, коя етърва кой день да мѣси, кой день да готви; отъ една пещъ и отъ единъ котелъ се хранятъ и 35-тъ членове на задругата. Съгласието и любовта се видятъ постоянно да гостуватъ у тая сговорна задруга. Свещеникътъ увѣрява, че ако бѣха раздѣлени, братята му никога не щѣха да се въздигнатъ подиръ страшното съсипване, което прѣтърпѣха прѣзъ послѣдната руско-турска война.

Забѣлѣжилъ съмъ, че, въ което село има цвѣтуща задруга, другигѣ съществуещи задруги не клонятъ толкозъ къмъ раздѣление, каквото въ села, дѣто нѣма ни една заможна задружна челядь. За това, види се, и въ Горна-Баня, споредъ увѣренията на свещеника, крѣпятъ се и до днешенъ день около 20 задруги, (помежду които Богровци, Дърневци, Бижови и пр.), когато напротивъ въ Суховъ-Долъ и Обеля, които влизатъ въ енорията на горнобанския попъ, не останала